

Arrest

nr. 111 944 van 14 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 september 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij niet afkomstig is uit de regio ten noordwesten van Pakistan waar er een uiterst lokaal conflict gaande is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd omdat hij tal van vage, onsamenhangende en inconsistente verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich louter tot het ontkennen, minimaliseren en vergoelijken ervan. Dat hij de resem discrepanties in zijn verklaringen wijt aan het beknopte interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, is niet ernstig te noemen. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat frauduleuze documenten wijd verspreid zijn in Pakistan, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan het first information report.

In de mate verzoeker verwijst naar de littekens op zijn buik die het gevolg zouden zijn van de aanval van 2006, stelt de Raad vast dat deze geen uitsluitel bieden over de ware oorzaak ervan en kunnen dan ook bezwaarlijk als ondersteuning dienen van verzoekers asielrelaas.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat om een uiterst lokaal conflict en gezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, staat dit conflict verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerlegt.

Waar verzoeker tot slot aanhaalt dat de termijn tussen het verhoor en het nemen van de bestreden beslissing bijzonder kort lijkt om alle relevante elementen van het administratief dossier te onderzoeken, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aantoont in welke mate deze korte termijn een negatieve invloed zou gehad hebben op de besluitvorming.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 augustus 2013, verwijst verzoekende partij naar haar verzoek om gehoord te worden. Zij meent dat op geen enkele manier een inspanning gedaan wordt om na te gaan of de aangebrachte documenten al dan niet frauduleus zijn. Het lijkt onvoldoende om zich te beperken tot de stelling dat in Pakistan frauduleuze documenten wijd verspreid zijn, volgens verzoekende partij. Verder poneert verzoekende partij dat de Raad lichtzinnig over de littekens op haar buik, naar aanleiding van een aanval in 2006, gaat. Evenmin werd een poging gedaan deze te onderzoeken. Deze littekens hebben luidens verzoekende partij zware fysieke en mentale gevolgen voor haar.

1.4.3. In voormelde beschikking wordt reeds vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden omdat zij tal van vage, onsamenhangende en inconsistente verklaringen heeft afgelegd en zij geen valabele argumenten aanbrengt in haar verzoekschrift die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. In de beschikking wordt er eveneens op gewezen dat zij zich louter beperkt tot het ontkennen, minimaliseren en vergoelijken van de vaststellingen. De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om de motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. In tegenstelling tot wat verzoekende partij aanvoert in haar verzoekschrift kan aangenomen worden dat zij wel degelijk samenhangende en coherente verklaringen kan afleggen over M.A. vermits deze laatste haar schoonbroer is en zij sinds 1996 gehuwd is. Zo kan redelijkerwijs aangenomen worden dat indien deze zwager haar bedreigde als lid van de Taliban zij dit wel onmiddellijk zou hebben verteld, en zij eveneens op de hoogte zou zijn of M.A. nog problemen kende met de Pakistaanse overheid. Deze persoon is immers niet alleen de schoonbroer van verzoekende partij maar is tevens de persoon die zij vreest en voor wie zij het land zou zijn ontvlucht.

De verklaring van verzoekende partij dat zij bepaalde belangrijke feiten niet heeft vermeld gelet op het algemeen verloop van de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij de asielzoeker nog in shock is van zijn aankomst in België en slechts enkele minuten de tijd krijgt om al zijn problemen op een beknopte wijze uiteen te zetten, kan evenmin overtuigen omdat verzoekende partij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aankomt met een tweede element, met name de moord op haar schoonvader en de valse beschuldiging aan haar adres door haar schoonbroer, dat zo belangrijk en essentieel is dat niet kan worden aangenomen dat zij dit niet zou hebben verteld indien dit onderdeel van het relaas op enige waarheid berust.

De andere verklaringen die de geloofwaardigheid ondermijnen worden in het verzoekschrift niet ter sprake gebracht en niet weerlegd.

In acht genomen wat voorafgaat, besluit ook de Raad dat verzoekers relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve onaannemelijk is.

De Raad stelt derhalve vast dat verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting volledig voorbij gaat aan de in de beschikking van 21 augustus 2013 opgenomen grond. In tegenstelling tot wat zij beweert wordt de motivering niet beperkt tot de stelling dat in Pakistan frauduleuze documenten wijd verspreid zijn. De Raad herneemt zijn motivering ter zake en benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat frauduleuze documenten wijd verspreid zijn in Pakistan, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan het overlijdenscertificaat van I.K. en het first information report (FIR). De overige documenten door verzoekende partij neergelegd, vermogen geen afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De kopieën van enkele pagina's uit het paspoort van verzoekende partij, de geboortecertificaten en de brief van Médecins de Monde betreffen gegevens

dewelke *in casu* niet ter discussie staan; de medische attesten getuigen van medische problemen dewelke echter geen verband houden met haar beweerde vervolgingsvrees.

Waar verzoekende partij verwijst naar de littekens op haar buik die het gevolg zouden zijn van de aanval van 2006, herneemt de Raad hier nogmaals dat deze geen uitsluitel bieden over de ware oorzaak ervan en kunnen dan ook bezwaarlijk als ondersteuning dienen van haar asielrelaas. In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat deze dienden te worden onderzocht, wijst de Raad er op dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf ligt. Het is niet de taak van de commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van verzoekende partij op te vullen.

In de mate verzoekende partij beweert dat deze littekens zware en mentale gevolgen hebben voor haar, stelt de Raad vast dat uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoekende partij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Bijgevolg kunnen deze beweerde mentale problemen niet als verschoning dienen voor de vele in de bestreden beslissing aangevoerde vage, onsamenhangende en inconsistente verklaringen.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve wenst de Raad nog te benadrukken dat, wat de medische problemen betreft van verzoekende partij, overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet de Raad niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoekende partij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekende partij dient zich inzake de beoordeling van haar medische problemen te richten tot de geëigende procedure.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS